

A.1. te op een niet-gekend tijdstip in de periode van 9 november 2000 tot
25 juli 2001:

Door het bouwen van een landbouwloods (10 m x 4m) op bestaande mestkelder, door het uitbreiden van de loods/stal met een serre en door het uitbreiden van de loods/stal met een deels in baksteen en deels in hout uitgevoerde wandelgang, gebouwd en opgericht zonder voorafgaandelijke stedenbouwkundige vergunning

A.2. te in de periode van 25 juli 2001 tot 19. 05. 2006 :

Door het instandhouden van de landbouwloods (10 m x 4 m) en van de serre, gebouwd en opgericht zonder voorafgaandelijke stedenbouwkundige vergunning

B. te n de periode van 9 november 2000 tot 7 oktober 2004:

Bij inbreuk op het artikel 99 § 1, 6° van het decreet houdende de organisatie van de ruimtelijke ordening van 18 mei 1999, strafbaar gesteld door artikel 146, 147 en 149 van het decreet, zonder voorafgaandelijke schriftelijke en uitdrukkelijke vergunning van het college van burgemeester en schepenen de hoofdfunctie van een onroerend bebouwd goed met het oog op een nieuwe functie geheel of gedeeltelijk te hebben gewijzigd,

terzake op de percelen kadastraal gekend onder

, met een respectievelijke oppervlakte van 31a,35ca,
1ha60a87ca, 27a63ca en 38a89ca, gelegen te , gelegen
volgens het gewestplan in een agrarisch landschappelijk waardevol gebied,
eigendom van (in vruchtgebruik), wonende te
en (in naakte eigendom), wonende te ,

, uit hoofde van de nalatenschap van de , overleden

, alsook op het perceel kadastraal gekend onder

, gelegen

gelegen volgens het gewestplan in een agrarisch landschappelijk waardevol
gebied, eigendom van , voornoemd, krachtens een akte van afstand
E.O.T., verleden door het ambt van notaris te op 21 april 1997, met name:

Door het inrichten van een loods/stal (landbouw) tot verblijfplaats voor jeugdbewegingen (verblijfsrecreatie) door het installeren van sanitair, keuken, douches en een eetzaal, zonder voorafgaandelijke stedenbouwkundige vergunning

Terwijl de verjaring van de strafvordering, uit hoofde van het misdrijf zoals omschreven onder de tenlastelegging A.1., regelmatig gestuit werd door daden van onderzoek of vervolging, namelijk door het kantschrift van de Procureur des Konings te Ieper van 30 september 2005

Gezien de dagvaarding betekend aan de beklaagde.

Gehoord ; substituut-Procureur des Konings, in haar samenvatting en conclusie in de nederlandse taal.

Gehoord de beklaagde in haar verdediging, voorgedragen door meester advocaat te

OP STRAFRECHTELIJK GEBIED:

I. De schuld

1. Tenlasteleggingen A.1. en A.2.

1.1. De beklaagde wordt vooreerst vervolgd om bij inbreuk op het DRO op het perceel gelegen te , op een niet-nader gekend tijdstip in de periode van 9 november 2000 tot 25 juli 2001 zonder voorafgaandelijke stedenbouwkundige vergunning een landbouwloods te hebben gebouwd op een bestaande mestkelder door het uitbreiden van de loods/stal met een serre en door het uitbreiden van de loods/stal met een deels in baksteen en deels in hout uitgevoerde wandelgang (tenlastelegging A.1.), evenals om de voormelde constructie in de periode van 9 november 2000 tot 19 mei 2006 wederrechtelijk in stand te hebben gehouden (tenlastelegging A.2.).

1.2. De tenlasteleggingen worden door de beklaagde niet betwist en zijn naar genoegen van recht bewezen. Er kan in dat perspectief onder meer verwezen worden naar het MB van 19 juni 2001 van de Vlaamse minister van Economie, Ruimtelijke Ordening en Media houdende inwilliging van het beroep van de gemachtigde ambtenaar, waarbij de eerdere beslissing van 9 november 2000 van de bestendige deputatie van de provincieraad van houdende toekenning van een vergunning aan de beklaagde (stuk 46-51) werd vernietigd (stuk 8-12 en stuk 53-55). Dienaangaande verhoord bekende de beklaagde de bouwovertradingen - zowel inzoverre zij terugslaan op de oprichting als de instandhouding ervan - en verklaarde zij zich principieel akkoord om deze te regulariseren door herstel in de oorspronkelijke toestand (stuk 18-19). Er werd met betrekking tot de plaatsgesteldheid tevens een plan opgemaakt (stuk 31 en stuk 39-41) en er werden illustratieve foto's toegevoegd (stuk 32-38). In een volgende fase omstreeks 7 oktober 2004 bleek de beklaagde de toestand ten dele vrijwillig geregulariseerd te hebben (stuk 76) en het onroerend goed nog enkel aan te wenden voor privatieve aangelegenheden (stuk 80).

Louter volledigheidshalve dient ten andere nog opgemerkt te worden dat - zelfs rekening houdend met de actuele stand van de rechtspraak en in het bijzonder de terzake relevante arresten van het Arbitragehof - de strafvordering voor het kwetsieuze instandhoudingsdelict A.2. niet is vervallen, nu het daaraan corresponderende onroerend goed wel degelijk gelegen is in een ruimtelijk kwetsbaar gebied (meerbepaald in agrarisch landschappelijk waardevol gebied).

2. Tenlastelegging B.

2.1. Het openbaar ministerie legt de beklaagde daarnaast ten laste om bij inbreuk op het DRO op het perceel gelegen te op een niet-nader gekend tijdstip in de periode van 9 november 2000 tot 7 oktober 2004 zonder voorafgaandelijke stedenbouwkundige vergunning de hoofdfunctie van het onroerend gebouw te hebben gewijzigd, meerbepaald door het inrichten van een loods/stal (landbouw) tot verblijfplaats voor jeugdbewegingen (verblijfsrecreatie) door het installeren van sanitair, keuken, douches en een eetzaal.

2.2. De beklaagde betwist deze tenlastelegging evenmin en zij komt de rechtbank evenzeer bewezen voor. Het samenspel van de foto's en de eigen verklaring van de beklaagde (supra punt 1.2.) geeft immers duidelijk aan dat zij de bestemming van het onroerend goed wijzigden in de richting van verblijfsrecreatie. Tekenend in dat perspectief is haar eigen letterlijke verklaring als volgt (stuk 18): *'Wij waren van plan kinderen de kans te geven het boerenleven te leren kennen en getuige te zijn van hoe het werk op de boerderij verloopt'*.

II. Eenheid van opzet

De beklaagde pleegde de feiten sub A.1., A.2. en B. met éénzelfde misdadig opzet, zodat er overeenkomstig artikel 65 Sw. slechts één straf dient te worden opgelegd, namelijk de zwaarste.

III. De straftoemeting

3.1. De beklaagde is jaar en op haar gerechtelijk verleden is weinig aan te merken nu zij enkel in 1999 eenmalig de gunst van de opschorting bekwam. Ter zitting werd gewezen op het amateuristisch karakter van haar bouwwerken en dat zij er als alleenstaande vrouw financieel niet zo positief voorstaat. De beklaagde beklemtoont voorts niet kwaadwillig te hebben gehandeld te meer daar zij de toestand intussen (gedeeltelijk) heeft geregulariseerd door herstel in natura. In de gegeven omstandigheden dringt zij aan op een milde toepassing van de strafwet.

3.2. Luidens artikel 4 DRO is de ruimtelijke ordening gericht op een duurzame ruimtelijke ontwikkeling waarbij de ruimte beheerd wordt ten behoeve van de huidige generatie, zonder dat de behoeften van de toekomstige generaties in het gedrang gebracht worden. Daarbij moeten de ruimtelijke behoeften van de verschillende maatschappelijke activiteiten gelijktijdig tegen elkaar afgewogen worden. En er moet bij die afweging rekening gehouden worden met de ruimtelijke draagkracht, de gevolgen voor het leefmilieu en de culturele, economisch, esthetische en sociale gevolgen, met streven naar ruimtelijke kwaliteit.

De doelstellingen van de ruimtelijke ordening geven dan ook dat zij alleen de behartiging van het algemeen belang op het oog hebben. De ruimtelijke ordening is er duidelijk op gericht de ordening van een bepaald gebied in een ruimer verband te bekijken. Daarbij moeten alle belangen aan bod komen die in dat gebied vertegenwoordigd zijn. Dat betekent niet dat het privé belang a priori moet worden uitgesloten. Maar er kan slechts rekening mee worden gehouden in zoverre het als het ware toevallig met het algemeen belang samenvalt

In casu, heeft de beklaagde onmiskenbaar gehandeld in weerwil met die principes door niet alleen wederrechtelijke bouwwerken uit te voeren maar zodoende tevens de bestemming van haar onroerend goed te wijzigen in, in het kader van de globale ruimtelijke ordening negatieve en meer bezwarende zin.

3.3. Gelet op wat voorafgaat, is een bestraffing onder de vorm van een geldboete noodzakelijk. De tenuitvoerlegging ervan kan evenwel ten dele met uitstel worden toegestaan mee gelet op haar gunstig strafverleden, de gedeeltelijke spontane regularisatie en het feit dat de beklaagde in een eerste fase wellicht op het verkeerde been werd gezet door de aanvankelijke toewijzing van een bouwvergunning door de bestendige deputatie van de provincieraad van . De beklaagde voldoet overigens aan de wettelijke toepassingsvoorwaarden om uitstel te genieten, nu zij enerzijds in het verleden nog niet veroordeeld is geweest tot een criminele straf of tot een hoofdgevangenisstraf - zelfs met uitstel - van méér dan twaalf maanden en er zich anderzijds geen veroordeling opdringt van straffen met meer dan vijf jaar.

- met betrekking tot de toepassing van de Wet van 26 juni 2000 betreffende de invoering van de euro:

De feiten werden gepleegd **voor** en **na** 1 januari 2002, zodat wat betreft de uit te spreken geldboete deze rechtstreeks in euro dient te worden uitgedrukt en de opdecimen gebracht worden op vijfenveertig bij toepassing van artikel 2 en 4 eerste en negende alinea van de wet van 26 juni 2000.

DE HERSTELMAATREGEL:

1. De Gewestelijk Stedenbouwkundig inspecteur (hierna afgekort als GSI) heeft op 7 maart 2003 (ontvangen op het parket op 11 maart 2003) zijn herstellvordering ingeleid (stuk 1-7), dewelke er toe strekte de plaats in de oorspronkelijke staat te herstellen en dit onder verbeurte van een dwangsom van 300,00 euro per dag. Blijkens de inhoud van de vordering impliceerde dit herstel in concreto:

- het slopen van de loods (10m x 4m) opgericht op de bestaande mestkelder;
- het slopen van de serre en houten constructie die aangebouwd werden om een bestaande loods/stal uit breiden;
- het ongedaan maken van de werken in een bestaande loods/stal zodat deze zijn vroegere uitzicht en functie terugkrijgt en niet meer kan dienen als verblijfplaats voor jeugdbewegingen (in concreto verwijderen sanitair, keuken, douches, eetzaal,...).

2. De beklaagde heeft geopperd dat de herstellvordering zonder voorwerp is gelet op haar spontane inspanningen tot regularisatie uit het relatief recente verleden.

3. Inzoverre de gevorderde herstelmaatregel inhoudelijk wordt getoetst aan de door de beklaagde gerealiseerde feitelijke tegemoetkomingen, kan de rechtbank evenwel bezwaarlijk voorbehoudsloos haar mening delen dat deze zonder voorwerp is geworden. De gefaseerde vaststellingen zoals nader omschreven in het proces-verbaal van 7 oktober 2004 (stuk 76) en 5 juli 2005 (stuk 80) laten enkel toe te besluiten dat er vrij substantiële herstelingsrepen zijn gebeurd en dat het goed niet langer wordt aangewend voor hoevertoerisme. Zulks laat zich echter bezwaarlijk gelijkstellen met volledig herstel in de

oorspronkelijke toestand. In de gegeven omstandigheden dient de herstellvordering ingewilligd te worden, met dien verstande uiteraard dat bij een navolgende gebeurlijke dwangmatige tenuitvoer-legging ervan rekening zal behoren gehouden te worden met het reeds op het terrein gepresteerde.

4. De rechtbank dient voorts in toepassing van artikel 149, §1, vijfde lid DRO, inzoverre zij een herstelmaatregel beveelt, in haar uitspraak een termijn te bepalen voor de uitvoering ervan. Daar waar deze vroeger één jaar niet mocht overschrijden, is die beperking met het decreet van 4 juni 2003 weggefallen, zodat de rechter voortaan zelf een respijtermijn oplegt binnen dewelke de veroordeelde dient over te gaan tot de uitvoering van de opgelegde herstelmaatregel. In het voorliggend geval wordt deze - rekening houdend met de aard en omvang van de nog uit te voeren werken, met de aan de beklaagde reeds gegunde tijd en met de reeds uitgevoerde herstellingrepen - bepaald op 9 maanden.

5. De bevoegde overheid heeft destijds uitdrukkelijk het opleggen van een dwangsom gevorderd. In toepassing van artikel 149, §1, vierde lid DRO wordt er door de rechtbank aan de beklaagde een dwangsom opgelegd van 300,00 euro per dag vertraging in de tenuitvoerlegging van de herstelmaatregel en zulks met ingang vanaf de dag volgend op het verstrijken van de voormelde termijn van uitvoering.

OM DEZE REDENEN, en bij toepassing van art. 38, 40 en 65 van het Strafwetboek;
art. 3, 4, 19, 99 §1.1° en 6°, 146, 147, 149, 153-1° en 160 DRO;
art. 162, 163, 182, 184, 189, 190, 194 en 195 van het wetboek van straffvordering;
art. 2, 11, 12, 14, 30, 31, 32, 34, 35, 37, 40, 41 en 68 van de wet van 15.6.1935;
art. 1, 2 en 3 van de wet van 5.3.1952, gewijzigd door art. 36 van de programmawet van 2.7.1981, art. 326 van de programmawet van 22.12.1989, art. 48 van de wet van 20.7.1991, art. 162 van de wet van 26.6.1992 en art. 1 van de programmawet van 24 december 1993;
art. 29 van de wet van 1.8.1985, gewijzigd door art. 3 van de programmawet van 24 december 1993, gewijzigd dd. 07.02.2003, gewijzigd art. 36 wet 07.02.2003;
art. 91 K.B. 28.12.1950 gew. art. 1 K.B. 29.7.1992, art. 1 K.B. 23.12.1993 en art. 1 K.B. 11.12.2001; art. 2 en 4 wet 26.6.2000;
art. 29, 2de lid wet 1.8.1985, gew. art. 1 K.B. 31.10.2005;
art. 1bis, 3, 6, 8 en 14 van de wet van 29.6.1964, gewijzigd bij de wet van 9.1.1991, de wet van 10.2.1994, de wet van 11.7.1994, gewijzigd door de wet van 22.3.1999 en laatst gewijzigd door de wet van 17.4.2002;

DE RECHTBANK,

rechtdoende op tegenspraak:

Verklaart de tenlasteleggingen in hoofde van de beklaagde **BEWEZEN**.

Veroordeelt de beklaagde
samen tot:

: voor de tenlasteleggingen **A1, A2 en B**

- een geldboete van **tweehonderdvijftig euro (250 EUR)**, te verhogen met 45 opdecimen en alzo gebracht op **duizenddriehonderdvijfenzeventig euro (1375 EUR)** of een vervangende gevangenisstraf van **75 dagen**.

Zegt evenwel voor recht dat de geldboete als volgt wordt gesplitst:

100 euro x 45 opdecimen, hetzij 550 euro of 1 maand, effectief

150 euro x 45 opdecimen, hetzij 825 euro of 45 dagen met uitstel van tenuitvoerlegging gedurende 3 jaar.

Met betrekking tot de herstelmaatregel:

Verklaart de herstellvordering zoals op 7 maart 2003 (ontvangen op het parket op 11 maart 2003) door de gewestelijk stedenbouwkundige inspecteur geformuleerd en er toe strekkende de plaats in de oorspronkelijke toestand te herstellen onder verbeurte van een dwangsom, lastens de beklaagde ontvankelijk en gegrond in de volgende mate.

Beveelt het herstel in de oorspronkelijke toestand van het onroerend goed gelegen te hetgeen impliceert het slopen van de loods (10m x 4m) opgericht op de bestaande mestkelder, het slopen van de serre en houten constructie die aangebouwd werden om een bestaande loods/stal uit breiden en het ongedaan maken van de werken in een bestaande loods/stal zodat deze zijn vroegere uitzicht en functie terugkrijgt en niet meer kan dienen als verblijfplaats voor jeugdbewegingen (in concreto verwijderen sanitair, keuken, douches, eetzaal,...) - en dit binnen een termijn van 9 maanden vanaf de datum van huidig vonnis.

Voorziet tevens in een dwangsom dewelke zal verbeuren a rato van 300,00 euro lastens de beklaagde, per dag vertraging in de tenuitvoerlegging van de herstelmaatregel en zulks met ingang vanaf de dag volgend op het verstrijken van de voormelde termijn van uitvoering van 9 maanden, met dien verstande evenwel dat deze uitvoeringstermijn pas een aanvang zal genomen hebben vanaf de betekening van huidig vonnis.

Machtigt in toepassing van artikel 153, eerste lid DRO de stedenbouwkundige inspecteur en het college van burgemeester en schepenen om de voormelde herstelmaatregel ambtshalve uit te voeren, in zoverre de toestand niet in de oorspronkelijke staat zou worden hersteld binnen de door de rechtbank bepaalde voormelde uitvoeringstermijn van 9 maanden.

Beveelt dat huidig vonnis op de kant van de overgeschreven dagvaarding of van het overgeschreven exploit ingeschreven zal worden op de wijze bepaald in artikel 84 van de hypotheekwet en bij gebreke aan een overschrijving als bedoeld in het eerste lid van artikel 160 DRO, huidig vonnis ingeschreven dient te worden op de kant van de overschrijving van de titel van verkrijging.

Gezien de bovenstaande correctionele veroordeling, verplicht tevens de veroordeelde om bij wijze van bijdrage tot de financiering van het Fonds, ingesteld bij art. 28 van de Wet van 1.8.1985, te betalen: een bedrag van 25 EUR, te verhogen met 45 opdecimen en alzo gebracht op **137,50 EUR**.

Verwijst de beklaagde in de kosten jegens de openbare partij, reeds begroot op **179,09 EUR**.

Legt haar een vergoeding op van **25 EUR**, bij toepassing van artikel 91, 2de lid, van het K.B. van 28 december 1950 houdende algemeen reglement op de gerechtskosten in strafzaken, vervangen door het K.B. van 29 juli 1992 en gewijzigd door het K.B. van 23

december 1993 en artikel 1 van het koninklijk besluit van 11 december 2001 (B.S. 22 december 2001, in werking op 1 januari 2002).

**Aldus gewezen en uitgesproken in openbare terechtzitting van
MAANDAG ACHT JANUARI TWEEDUIZEND EN ZEVEN.**

Aanwezig:

**, alleenzetelend rechter,
, substituu~~t~~-procureur des Konings,
, afgevaardigd adjunct-griffier**

-
(